

ДОМИНГА ХХVІ ЗВИЧАЙНОГО ЧАСУ (Цикл С)

У продовження минулої неділі сьогодні нам пропонується притча про бідного Лазаря і багатія, який, від латинського дієслова *epulo* (бенкетувати), став відомий як Епулон.

Святий Августин коментує, що Лазар потрапив до лона Авраама не через свою бідність, а через свою смиренність, а Епулон був засуджений за свою гордість і невіру. Життя Епулона характеризується бажанням провести свої дні в безперервному насолоді, не звертаючи уваги на трансцендентність («щодня бенкетував розкішно»). Це призвело до його байдужості до Лазаря. Він був нездатний побачити того, хто потребував його милосердя. Цю притчу слід читати саме так, інакше ми могли б подумати, що Ісус Христос має на увазі лише деяких, хоча життя в пошуках насолоди не є винятковою рисою багатих.

Недостатня віра Епулона проявляється в його діалозі з Авраамом. Смерть поставила його перед правдою про речі і про його життя. З дивного співчуття він просить знак для своїх родичів. Той самий, який він хотів би отримати сам. Однак Авраам каже йому, що це буде марним. Ніяка вражаюча дія Бога не допоможе. У житті Бог вже достатньо ясно проявляє себе, щоб той, хто щиро його шукає, міг його впізнати. Однак життєві задоволення можуть притупити інстинкт трансцендентності, який є в людині.

Притча також вчить нас про потойбіччя. Відстань між засудженими і викупленими є непереборною. Епулон не скаржиться на свою кінцеву долю, що вказує на те, що він усвідомлює, що сам її обрав і що йому не чинять жодної несправедливості. Але цю неможливу відстань він міг подолати, вставши з-за столу і підійшовши до дверей, де лежав Лазар. Короткі відстані цього життя стають нескінченними в іншому. Насправді, тільки у вічному житті нам буде дано пізнати справжній розмір наших вчинків.

Катехізис вчить нас, що зі смертю приходить покарання за наші вчинки. З цього моменту немає можливості вибору. Людина назавжди залишається там, куди її привели її кроки. Хоча момент смерті і особливого суду, коли кожен перед Ісусом Христом, милосердним суддею, дасть звіт про своє життя, оповитий певною таємницею, ми знаємо, що справедливість буде відновлена (що, з іншого боку, чекає кожна людина).

Святий Павло в Посланні до Тимофія каже нам: «Здобудь вічне життя, до якого ти був покликаний». Боже милосердя чекає від людини одного: щоб вона прийняла його. Ознакою того, що ми приймаємо Божу любов, є те, що ми починаємо любити так, як любить Бог. Бог є першим у наших намірах, але ближній, який потребує допомоги, є першим у наших діях.

Епулон жив для себе і тому балував себе всілякими задоволеннями. Важко уявити, що, потрапивши до неба, де життя є спільнотою любові, він почувався б там комфортно.

Просімо Марію про більш відкрите і щедre серце до Бога, а отже, і до інших людей.